

מוֹזָרָה,
קלועת שערוֹתיה על מצִחָה ועל פְּנִיה
בָּאָה אֵלַי חֲנֹה־לֵה הַלִּילָה.
לֹא הַשְׁתַּנְתָּה. קִטְנָה הִיא, בְּשִׁהִיתָה,
וּכְרָסָה בֵּין שְׁנֵיהָ. "גְּבָרִים וָרִים" –
הִיא אוֹמַרְתָּ, "אֲנִי הָרָה מִגְּבָרִים וָרִים".
טִילְנוּ בְּגָן. "אֵף לוֹ אֲנִי
בָּאתִי אֵלֶיךָ, לֹא הִיָּה בְּזָה בְּחֹטָא זֶה,"
– הִיָּה עַל שְׁפָתַי לֵאמֹר לָהּ, אֵף נִזְכַּרְתִּי;
הָרִי אֵף שְׁלוֹם טָרָם הִיָּה סֶפֶק בְּיָדֵי לֹמֵר לָהּ.
בַּתְּאֵנָה חִבְקִיתִי. "נֹאִיָּה הִיִּית" – שְׁאַלְתִּי –
"כֵּל כֶּף הַרְבֵּה שְׁנִים." "גַּם אִמָּךְ עוֹד חֲנִיָּה" –
הִיא אָמְרָה. בְּעֶסְתִּי, הַחוֹלָה הִיָּתָה, אִם כֵּן, וְאֵף אוֹלֵי
בְּאֶרֶץ רְחוֹקָה? – נִהְלֵא הִיא כְּכָר כֶּבֶת שְׁבָעִים וְחֹמֶשׁ.
וּבְלִבִּי סֶפֶק. "לֹא, הִיא שֵׁם".
וְאִמָּנָם, שְׁחָה לָהּ דוֹמָמַת בֵּין שִׁיחִים יָרְקִים,
כְּדַמוֹתָהּ נִכְרַת בְּשִׁבְלֵי הַגָּן, – צְעִידָה, כְּדֹרְכָה.
נֹאֲנִי מִבֵּיט
בְּפָנֵי חֲנֹה־לֵה הַקִּטְנוֹת, בְּמֵאֲרָג שְׁעָרָה,
בְּרֶשֶׁת כְּעֵין הַתְּכַלֵּת מֵאִירָה עַל פְּנִיָּה.